

02 — KRASAN JUNAK NA OVOME SVETU

Božanski živci polako su popuštali. Vrhovni sud, sačinjen od poglavara neba, zemlje i podzemlja, zasedao je već dva meseca. Sve što nižestepeni sudovi roda slavjanskoga nisu valjano — ili nikako — rešili našlo se pred ovim veličanstvenim većem koje se spustilo u smrtni Novgorod.

Predsedavajući, Perun Gromovnik, umorno je zurio u poluprazan pehar. „I, šta kažete?“, upitao je.

„Narod je poludeo“, reče Morana. „Jedina korist od svega biće to što neću više morati da smišljam more za plašenje grešnih. Dovoljno će biti da im ispričam neki od ovih slučajeva.“

Uvek blagi Dajbog pogladi dugu belu bradu. „Svašta se nakupilo za ove dve godine, koliko nismo zasedali. Nego, imamo još samo jedan slučaj, ako se ne varam. Perune?“ Dajbog pokaza čvorugavim prstom ka velikom spisku što je počivao odmotan ispred vrhovnog boga.

„Šta? Ah, da.“ Perun je raširio veliki pergament i upiljio se u sitna slova. „Evo ga. Jedna poslastica iz zemlje srpske.“

Bog sunca Jarilo dobio je plamenim prstima po stolu. „Kladim se da je opet ona vila.“

„Baš ona.“

„Pička joj materina“, uzdahnuo je Svetovid, bog rata. „Ta Stanojla stvarno traži nevolju.“

„Naredio sam ludači da ne silazi sa Rtnja do daljnjeg“, reče Perun. „Premlada je da bih je utamničio.“

„Čuj ‘premlada’“, dobacio je Crnobog, uvek mračan i pripit. „U mojim tamnicama našlo bi se mesta za nju. Nije da nije zaslužila.“

„Prošle godine, zbog neke sitne svađe, vezala je Cvetka vampira za glog“, dodao je moćni Svarog. „Još mu je okačila venac belog luka oko

vrata, jedva se izvukao. A Boža vukodlak? Napio se za proslavu prolećne ravnodnevice i probudio se okićen srebrom. Sav greh mu je bio olakšavanje uz grm nekakvih bobica.“

Perun se cerekao. „Sećam se kako je Boža kleo i urlikao pred sudom, onako mamuran i ošuren.“

„Hmm.“ Boginja Devana nije odobravalala ovakav razgovor. „Ne bih da se tako priča o jednoj vili. Hajde da rešimo ovo što pre.“

„Hajde“, složio se Crnobog. „Kakvo je sranje sada napravila?“

„Doslovno je napravila sranje“, reče Perun. „Knez Radoslav srpski poslao mi je pismo kojim je opisao sve pojedinosti. Stigao je i oštećeni, u pratnji kneževe družine. „

„Uvedi ga!“, povikaše bogovi.

Gromovnik pokaza stražarima da otvore vrata.

Ka velikom stolu lagano je gmizala mala mrka tvar. Zaustavila se desetak koraka od začuđenih sudija.

„Predstavi se!“, naredi Perun, smeškajući se jedva primetno.

„Zdravko Vučji zub, milostivi“, mljackala je smesa. „Junak rtanskog kraja, ako smem da dodam.“

„Slušamo te, Vučji zube.“

Čitav čas ništa se nije čulo u dvorani osim pucketanja vatre u mangalima i gnjecave besede zlosrećnog mačonosca. Tužba se mogla svesti na sledeće: kobnog jutra jezdio je Zdravko na svom vrancu, kroz pustu borovu šumu. Naleteo je na devojkicu, голу kao od majke rođenu, kako stoji u potoku. Pevušila je nešto, podignutih ruku gledajući u nebo. Začula je rzanje konja te se okrenula ka Zdravku. Izašla je iz potoka nasmejana i raširenih ruku pošla ka junaku. Ovaj je podigao topuz svoj — ne onaj što o sedlu visi — pa sjahao s konja i dograbio lepoticu. Vila se otrgla od uspaljenog Zdravka izgovorivši prvu vradžbinu koja joj je pala na um.

„Ti si, sasvim prirodno, shvatio da ona želi jepstvije?“, prekide izlaganje Jarilo.

„Tako je, o moćni“, plakao je Zdravko. „Mnoge sam poljubio, sve su dale dragovoljno. Znam kad je žensko željno.“

„Užas“, reče zgađeno Vesna, boginja proleća. „Zašto te je onda pretvorila u balegu, nevinašce?“

„To ćeš, veličanstvena, morati nju da pitaš“, jecao je nesrećnik.

„Dosta više, molim vas“, povikala je Ljelja. „Meni je jasno šta se tu zbilo. Ta vila služi meni, i ja neću ovo trpeti.“ Zaštitnica šuma uprla je prst u Vučjeg zuba. „Stanojla je, gluperdo, tog jutra blagosiljala šumu i sve što se u njoj zateklo. U svojoj dobroti blagoslovila je i tebe. A ti si pomislio da hoće da legne pod tvoj vašljivi ogrtač. Pfuj!“

„Sudbina balege je predobra za tebe“, mrko sreza boginja ljubavi Lada, koja je dotad ćutala. „Uh, kako bih ti ja presudila.“ Boginje se nakostrešise.

Zdravko je toliko drhtao od straha da se počeo raspadati.

„Umiri se, dobri moj“, tešio ga je Dajbog. Ustao je sa svog sedišta. „Predlažem, braćo i sestre, da oslobodimo momka krivice. Šteta nije učinjena, vila nije osramoćena, a Zdravko je, siguran sam, izvukao pouku.“

„Do smrti, o silni“, kleo se Zdravko, već sasvim rastočen po podu.

„Ne može!“, viknula je Ljelja. „Hoću da se Stanojlina odluka poštuje. Glasaćemo!“

„Tako je“, potvrdiše boginje.

„Dobro“, reče Perun. „Ko je za to da na Zdravku ostane vilinska kletva?“

Podiže se pet ruku sa Perunove desne strane. Devana, Morana, Ljelja, Vesna i Lada nisu bile raspoložene za milost.

„Ko je za to da se Srbinu oprostí?“

Levo od vrhovnika podiglo se takođe pet ruku. Jarilo, Crnobog, Dajbog, Svetovid i Svarog smatrali su da je junak dovoljno patio.

„Slatko“, zajedljivo dobaci Devana. „A kome će predsedavajući pokloniti svoj glas?“

Perunu je bilo dosta. „Zdravko Vučji zube“, zagrmeo je, „oprašta ti se učinjeno.“

„Tek tako!?“, pobunila se Ljelja. „Divnu pravdu delite narodu! Sada će svaki...auh!“ Ljelja zastade u reči, poluotvorenih usta.

„Huh, jebem ti“, otelo se Ladi.

„Iju“, ciknu Vesna.

Očigledno nesvestan da mu je vraćeno telo, gologuzi Zdravko zbunjeno je posmatrao sudije. Bogovi sa poštovanjem klimahu glavom gledajući ga. Boginje su se došaptavale.

„Sestro mila, njemu ono tuče po kolenima. Crna Stanojla, dobro si prošla.“

„Kakve brčine, kao da je crno jagnje zalepio.“

„A grudi, možeš na njima ručati.“

„I te medveđe ručerde.“

„Ahh.“

„Ju, ju, ju.“

Perun se okrenu Ljelji. „Ako želiš možemo se obratiti Asgardu za pravnu pomoć. Gerda i Freja će biti više nego raspoložene da kazne Vučjeg zuba.“

„Te uspaljenice!“, odreza Ljelja. „M-mislim, ne treba, prihvatam presudu.“

„U redu“, reče Gromovnik i ustade. Prišao je Zdravku koji je polako dolazio sebi i ogrnuo ga velikim kožuhom. „Bude li se od tebe nešto tražilo pre odlaska kući“, šapnuo mu je Perun, „prihvati bez pogovora. Možda će biti grube, ali zadovoljne boginje su mir sveta.“